

være, at denne Langsomhed har sin nødvendige Sammenhæng med hele vort Folks gjennemgaaende konserverative Karakter. Jeg tror, at det danske Folk har bevaret sig fra mange Afsejler og Wildfarelser og fra mange Tab, og det baade aandelige og pekuniære, ved, at det har været et langsomt Folk. Det kunde dog være, at det ærede Medlem en Gang i sin Tid kunde finde Nøglen til denne Langsomhed, og at det da ikke vilde forekomme ham at være saa forkastelig en Ting som i Dieblisset. For mig, der slet ikke er langsom af mig, men snarere er en noget hidsig og ilter Krabat, har denne Langsomhed hos vort Folk været en af de ypperste Læremestre til at bringe mig til at tage Neb i Seilene og at gaa frem med Fornuft (Afskydelse af Rosod). Ja, det ærede Medlem for Bornholm (Rosod) kunde særlig have Behov at efterligne mig i det Stykke. Blandt Andet skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at denne vort Folks som Sædvanlighed og Langsomhed betegnede Karakter fører den smukke Egenkab med sig, at Folket ikke skifter Ham fra den ene Dag til den anden og derfor heller ikke skifter Parti fra idag til imorgen, ligesom man skifter Strømper. Et af de Aaender, hvormed det danske Folkparti er stærkest, er dets Seighed og Udholdenhed i at holde fast paa, hvad det anser for rigtigt og forvarligt, og det, tror jeg, er en Egenkab, der særlig maa glæde os, som ere kaldede til at føre det danske Folks politiske Sager gjennem deres Løb i Rigsdagen. (Berg: Na!) Det ærede Medlem har Lov til at sætte saa liden eller saa megen Pris derpaa, som han vil; for mig staar Sagen i det Lys, jeg nu har fremstillet. Jeg kan forøvrigt godt forstaa, at den ærede Indenrigsminister er saa vel tilfreds med den Villighed, som det ærede Medlem viste overfor Regjeringen i denne Sag; men jeg tror i Virkeligheden ikke, at det Forsvar, det ærede Medlem førte, var saa stærkt, som det var varmt. Det bestyrkede mig tværtimod ikke lidt i min allerede forveien fattede Mening, at det maa have god Tid med denne Sag. Naar nemlig en Sag af en Bestaaffenhed som denne, hvorpaa hele Befolkningens rimelige Vel og Vel indenfor et vist Tidrum dog til en vis Grad beror, kan bringe et æret Medlem af Folkethinget saa langt udenfor, hvad der egentlig hører til en koldblodig Overveelse, tror jeg, at dette er det bedste Bevis paa, hvor lidt moden den er til endelig Behandling. Jeg skal derfor særlig anbefale at gaa den Vej, som det ærede Medlem for Svendborg (S. A. Hansen) har betegnet. (Berg: Virkelig?) Ja! Den Forundring, som det ærede Medlem synes at falde i derover, er mig naturligvis overraskende; men det burde den egentlig ikke være, efter som det ærede Medlems hele Stilling i denne Sag har været høist overraskende. — Det ærede Medlem mener, at han tidligere har udtalt sig her i Folkethinget i samme Retning, uden at en eneste Røst har

hævet sig imod ham. Jeg maa sige det ærede Medlem, at det dog virkelig er et høist ubilligt Forlangende, at Thingets Medlemmer skulde være forpligtede til at værges sig over for en fremtidig Optagelse af enhver Yttring af Finantsudvalgets Ordfører ved Finantslovens Behandling. Skal det være et Vidnesbyrd for, at man har Ret til at staa paa det Standpunkt, hvorpaa man nu staar, er Retten selv af meget svag Bestaaffenhed, thi Vidnesbyrdet er virkelig ikke gyldigt. Der maa nødvendigvis af en Ordfører under Finantslovens Behandling siges og antydes saa mange Ting, baade nutidige og fremtidige, at det er en ligefrem Umulighed for Medlemmerne af Thinget at værges sig imod en Opfattelse af denne Bestaaffenhed. Da det imidlertid er gjort gjældende, vil jeg benytte Leiligheden til for mit Vedkommende for Fremtiden at frastige mig alt Ansvar for, hvad Ordføreren maatte kunne udlede af sine Bemærkninger over Finantsloven ved den første, den anden eller den tredje Behandling. I den Henseende maa man dog staa frit; det ønsker jeg i det Mindste. — Loven selv skal jeg ikke indlade mig paa. Der kunde være megen Grund til at omtale Bestemmelse i den, naar man ønskede den fremmet, og navnlig kunde der være Meget at indvende umod den midlertidige Bestemmelse angaaende Overgangstiden, men jeg skal, som sagt, ikke gjøre det af Hensyn til, at jeg ikke veed, hvor Mange der stemmer med mig. Jeg for mit Vedkommende agter at stemme imod Lovens Overgang til 2den Behandling.

Svid: Det, hvortil denne Sag trænger mest, tror jeg, er, at man i det Mindste vil se paa den med Ro, og jeg skal saa meget mere forsøge dette, som jeg ellers kunde frygte for at komme i Kollision med det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen). Han mente, at man let kunde komme op i Sviben, og den ærede sidste Taler mente, at man paa begge Sider havde havt Damp oppe. Det kan være, at dette er bevist af den ærede sidste Taler. Det er naturligt, at man, naar dette Lovforslag foreligger, ikke ser paa det med overdreven stor Lyst. Der kræves her, at man skal gaa bort fra noget Tilvænt, at man skal arbeide sig ind i noget Nytt, og det er ganske vist, at Benvænelser og Størrelseangivelser for Maal og Bægt, om jeg saa maa sige, ere Ting, der gaa Befolkningen i Blødet, og at det kræver Vanskeligheder og Overvindelse at forlade det for at gaa over til noget Nytt. Jeg vil i det Hele taget sige, at man ganske sikkert har stor Kjærlighed til den gamle Vismer, og at man vil betænke sig meget paa at offre den paa Fædrelandets Alter; men det er dog muligt, at man kan komme til det Resultat. Dette Lovforslag vedrører derhos ikke Enkelte, men det er et Lovforslag, som Ingen kan undrage sig; det griber ind i hver Mand's Virksom-